

יְהִי שֵׁם יי מְבוֹרָךְ וְגו', מְמוֹרָח שְׁמֵשׁ עַד מְבוֹאוֹ, דָּא
אֲתֵר עֲלָאָה, דְּקָא נְהִיר מְנִיָּה שְׁמֵשׁא, וְנְהִיר לְכֻלָּא.
וְדָא הוּא אֲתֵר דְּרִישָׁא עֲלָאָה סְתִימָאָה.

וְעַד מְבוֹאוֹ, דָּא הוּא אֲתֵר קְשָׁרָא, דְּאֲתִקְשֵׁר בִּיָּה
מְהִימְנוּתָא בְּדְקָא חֲזִי, וּמִתְמָן נְפָקוּן בְּרַכָּאוּן
לְכֻלָּא, וְעֲלִמָּא מִהֲכָא אֲתִזֵּן, כְּמָה דְּאֲתִמֵּר. וּבְגִין כְּדָ
קְיִימָא הֵיא אֲתֵר לְאֲתִזְנָא מְעִילָא, וְלֹאֲתִבְרַכָּא מִתְמָן.
וְכֻלָּא קְיִימָא בְּאֲתִעְרוּתָא דְלִתְתָּא, דְּמִתְעִירי אֵינִין
עֲבָדֵי יי, כְּד מְבָרְכֵי שְׁמָא קְדִישָׁא, בְּדְקָאֲמָרֵן. וּבְגִין
כְּד דְּאִיְהוּ בְּאֲתִנְגְלִיָּא, כְּתִיב הִלְלוּ עֲבָדֵי יי הִלְלוּ אֶת
שֵׁם יי.

אֲדַהֲכֵי הָוָה נְהִיר צְפָרָא, נְפָקוּ מִן מְעֵרְתָּא,
וּבְהָהוּא לִילִיָּא לָא דְּמִיבּוּ. אֲזִלוּ בְּאֲרְחָא,
כְּד נְפָקוּ מֵאֵינִין טוֹרִין, יִתְבוּ וְצִלוּ צִלוּתָא. מָטוּ לְחַד

לשון הקודש

וְהַבֵּל עוֹמֵד בְּהִתְעוֹרְרוֹת הַתְּחִתּוֹנָה
שְׁמֵעוֹרְרִים אוֹתָם עֲבָדֵי ה' בְּשִׁמְכֻרְכִים
אֵת הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ, כְּפִי שְׁאֲמָרְנוּ. וּמִשׁוּם
כְּד שְׁהִיא בְּהִתְנַלּוֹת, כְּתוּב הִלְלוּ עֲבָדֵי
ה' הִלְלוּ אֶת שֵׁם ה'.

בִּינְתִים הַאִיר הַבְּקָר וַיֵּצֵאוּ מִהַמְּעָרָה,
וּבְאֹתוֹ הִלְיָהּ לֹא יִשְׁנוּ. הִלְכוּ בְּדֶרֶךְ.
כְּשֵׁיֵצֵאוּ מֵאוֹתָם הָהָרִים, יִשְׁבוּ וְהִתְפַּלְּלוּ

שְׁמֵשׁ עַד מְבוֹאוֹ. זֶה מְקוֹם עֲלִיזוֹן
שְׁמֵאִירָה מִמֶּנּוּ הַשְּׁמֵשׁ וּמֵאִיר לְכֻל, וְזֶהוּ
מְקוֹם שֶׁל הָרֵאשׁ הָעֲלִיזוֹן הַנִּסְתָּר.

וְעַד מְבוֹאוֹ - זֶהוּ מְקוֹם הַקְּשֵׁר
שְׁנִקְשָׁרֵת בּוֹ הָאֲמוּנָה כְּרָאוּי, וּמִשָּׁם
יוֹצְאוֹת בְּרַכּוֹת לְכֻל, וְהָעוֹלָם מְכָאן גִּזּוּן,
כְּמוֹ שְׁנִתְבָּאָר, וּמִשׁוּם כְּד עוֹמֵד מְקוֹם
זֶה לְהִזּוֹן מִלְּמַעְלָה וּלְהִתְבָּרֵךְ מִשָּׁם,

בְּפֶר, וַיִּתְּבוּ תַמָּן כָּל הַהוּא יוֹמָא, בְּהַהוּא לִילְיָא נָמוּ,
עַד דְּהוּא פִּלְגוּת לִילְיָא, קָמוּ לְאַתְעֶסְקָא בְּאוּרִייתָא.

פְּתַח רַבִּי יְהוּדָה וְאָמַר וַיְבָרְכֶם בַּיּוֹם הַהוּא לְאִמּוֹר
בְּדִ יְבָרַךְ יִשְׂרָאֵל וְגו', וַיְבָרְכֶם בַּיּוֹם הַהוּא,
מָאֵי בַיּוֹם הַהוּא, דְּהָא סִנְי דְקָאִמַר וַיְבָרְכֶם. וְתוּ, כָּל
לְאִמּוֹר כְּתִיב חֶסֶר, וְהִכָּא לְאִמּוֹר בּוּי"ו כְּתִיב, (בְּכֹלֵא כְּתִיב
לְאִמּוֹר, בְּלָא וַ"ו, וְהִכָּא כְּתִיב לְאִמּוֹר) מָאֵי שְׂנָא.

אַלָּא רָזָא אִיהוּ, וַיְבָרְכֶם בַּיּוֹם הַהוּא, מָאֵי בַיּוֹם
הַהוּא, רָזָא דְדַרְגָּא דְאַתְמַנָּא עַל בְּרַכָּאן
לְעִילָא. יוֹם הַהוּא, יוֹם מִהַהוּא אַתְרַ עֲלָאָה, דְאַקְרִי
הוּא. וְהָאֵי יוֹם הַהוּא, דְּלִית פִּירוּדָא בֵּין יוֹם וּבֵין
הוּא, וּבְכָל אַתְרַ הַיּוֹם הַהוּא, דָּא (הוּא) תִּרִין דְרַגִּין
(עֲלִיזִין), דְרַגָּא עֲלָאָה וְתַתָּאָה דְאַיְנוּן כְּתִדָּא.

לשון הקודש

וכאן כתוב לאמור] למה השנוי?

אַלָּא סוּד הוּא, וַיְבָרְכֶם בַּיּוֹם הַהוּא. מַה
זֶה בַּיּוֹם הַהוּא? סוּד הַדְרָגָה הַמְּמַנָּה עַל
הַבְּרָכוֹת לְמַעְלָה. יוֹם הַהוּא – יוֹם מְאוּתוֹ
מְקוֹם עֲלִיזוֹן שְׂנַקְרָא הוּא, וַיּוֹם הַהוּא הִנֵּה
שְׂאִין פְּרוּד בֵּין יוֹם לְבֵין הוּא, וּבְכָל
מְקוֹם הַיּוֹם הַהוּא, זֶה (הוּא) שְׁתֵּי דְרָגוֹת
וְעֲלִיזוֹת, דְרָגָה עֲלִיזָה וְתַתְּחוּנָה, שְׁהוּן
כְּאַחַת.

תפלה. הגיעו לכפר אחד וישבו שם כל
אותו היום. באותו הלילה ישנו עד שהיה
הצות הלילה, וקמו להתעסק בתורה.
פְּתַח רַבִּי יְהוּדָה וְאָמַר, וַיְבָרְכֶם בַּיּוֹם
הַהוּא לְאִמּוֹר בְּדִ יְבָרַךְ יִשְׂרָאֵל וְגו'.
וַיְבָרְכֶם בַּיּוֹם הַהוּא, מַה זֶה בַּיּוֹם הַהוּא?
שְׁתֵּי מַסְפִּיק שְׂאִמּוֹר וַיְבָרְכֶם. וְעוֹד, כָּל
לְאִמּוֹר כְּתוּב חֶסֶר, וְכָאֵן לְאִמּוֹר בְּאוֹת
וַי"ו כְּתוּב, וּשְׂבַכְלֶם כְּתוּב לְאִמּוֹר כְּלֵי אוֹת ו'

וּבְגִין בְּךָ, כִּד בְּעָא יַעֲקֹב לְבָרְכָא לְבְנָיו דְּיוֹסְפָה,
בְּרִיךְ לֹזֶן בְּיַחְוָדָא דְלַעֲיִלָא וְתַתָּא בְּלָחוּ

בְּחֻדָּא, (ס"א לאמור בוא"ו דאתכליל וא"ו בינייהו, על דא ייחד לזן ביחודא דלעילא
בלחו בחדא) בְּגִין דִּיתְקִיִּים בְּרַבְתְּהוֹן, וּלְבַתֵּר כְּלִיל כְּלָא
בְּחֻדָּא. וְאָמַר, בְּךָ יְבָרַךְ יִשְׂרָאֵל (לאמר). מָאֵי בְּךָ. וְדָאֵי
דָּא רָזָא דִּיחְוָדָא, בְּקַדְמוּתָא מִתַּתָּא לַעֲיִלָא (ס"א יום ההוא
מיתתא לעילא), וּלְבַתֵּר נְחִית לְאִמְצָעִיתָא וּלְתַתָּא. לְאִמְוֹר
בְּוֹא"ו הָא אִמְצָעִיתָא. וּלְבַתֵּר נְחִית לְתַתָּא בְּךָ. וְהַכִּי
הוּא יְאוּת בְּדָקָא חֲזִי, מִתַּתָּא לַעֲיִלָא וּמֵעֲיִלָא לְתַתָּא.

בְּךָ יְבָרַךְ יִשְׂרָאֵל, מָאֵי יִשְׂרָאֵל, יִשְׂרָאֵל סְבָא.
יְבוּרְךָ יִשְׂרָאֵל לָא כְּתִיב, אֵלָא יְבָרַךְ, דִּהָא
יִשְׂרָאֵל נְטִיל בְּרַכָּאן מִלַּעֲיִלָא, וּלְבַתֵּר אִיחֻוּ מְבָרַךְ
לְכָלָא, בְּהָאֵי דְרַנָּא תַתָּא דְיִיִקָא, דְקָאִמַר בְּךָ יְבָרַךְ
יִשְׂרָאֵל לְאִמַר.

לשון הקודש

לאמור - בוא"ו, הרי האמצע. ואחר כך
יורד למטה בך, וכך הוא יפה בראוי,
מלמטה למעלה, ומפעלה למטה.
בך יברך ישראל, מה זה ישראל?
ישראל הזקן. לא כתוב יברך ישראל,
אלא יברך, שהרי ישראל נוטל ברכות
מלמעלה, ואחר כך הוא מברך את הכל
בדרגה התחתונה הזו דוקא, שאמר בך
ברך ישראל לאמר.

ומשום כך, בשרצה יעקב לברך את
בני יוסף, ברכם ביחוד שלמעלה ומטה
כלם כאחד, ולאמור בוא"ו, שנכלל וא"ו
ביניהם. על זה יחד אותם ביחוד שלמעלה כלם
כאחד בדי שתתקיים ברכתם, ואחר כך
כלל הכל כאחד ואמר בך יברך ישראל
ולאמר. מה זה בך? ודאי זה סוד היחוד,
בתחלה מלמטה למעלה ויום ההוא מלמטה
למעלה, ואחר כך יורד לאמצע ולמטה.

יְשִׁימָךְ אֱלֹהִים בְּאֶפְרַיִם וּבְמִנְשֶׁה, אֶקְדִּים לִיה
לְאֶפְרַיִם בְּקַדְמִיתָא, בְּגִין דְּאֶפְרַיִם עַל שְׂמָא
 (ד'יוסף) **דְּיִשְׂרָאֵל אֶקְרִי. מִנָּא לָן. מַהֲא, דְּכַד שְׂבַטָא**
דְּאֶפְרַיִם נָפַק, עַד לָא אֲשַׁתְּלִים זְמָנָא דְּשַׁעְבוּדָא
דְּמִצְרַיִם, דְּחִקוּ שַׁעְתָּא וְנָפְקוּ מִן גְּלוּתָא, קָמוּ עַל־יְהוֹן
שְׁנַאִיְהוֹן וְקָטְלוּ לֹון. וּכְתִיב, (יחזקאל לו) בֶּן אָדָם הֶעֱצַמּוֹת
הָאֵלֶּה כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל הִמָּה. מִשְׁמַע דְּכְתִיב, (יחזקאל לו)
כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל הִמָּה, וְעַל דָּא אֶקְדִּים לְאֶפְרַיִם קֳדָם
מִנְשֶׁה. בְּגִין כְּדֵּ אֶפְרַיִם מְטוּלִיה לְסִטְר מַעְרְב,
וּמְטַלְנֵי הוּה.

תָּא חַיִּי, בְּרַכָּתָא דְּבָרִיד לְבְנֵי יוֹסֵף, אִמְאֵי אֶקְדִּים
לֹון בְּרַכָּאן, עַד לָא יְבָרַךְ לְבְנֵי. אֵלָא מִכָּאן,
דְּחִבִּיבוּתָא דְּבְנֵי בְנֵי, חָבִיב עֲלִיה דְּבַר נֶשׁ יִתִּיר
מִבְּנֵי. וּבְגִין כְּדֵ, אֶקְדִּים חִבִּיבוּתָא דְּבְנֵי בְנֵי קוּדָם
לְבְנֵי, לְבְרַכָּא לֹון בְּקַדְמִיתָא.

לשון הקודש

שְׂבַטוֹב (יחזקאל לו) כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל הִמָּה,
 וְלִכְּן הִקְדִּים אֶת אֶפְרַיִם קֳדָם מִנְשֶׁה,
 וְלִכְּן אֶפְרַיִם מִשָּׂאוּ לְצַד מַעְרֵב, וּמִסְעוּ
 הִיָּה.

כֵּא רָאָה, הַבְּרַכָּה שֶׁבָרַךְ אֶת בְּנֵי יוֹסֵף,
לְמַה הִקְדִּים לָהֶם בְּרַכּוֹת עַד שֶׁלֹא יְבָרַךְ
אֶת בְּנֵי? אֵלָא מִכָּאן שֶׁחִבִּיבוֹת בְּנֵי
בְּנֵי שֶׁל אָדָם חִבִּיבָה עָלָיו יוֹתֵר מִבְּנֵי,

יְשִׁימָךְ אֱלֹהִים בְּאֶפְרַיִם וּבְמִנְשֶׁה. הַקְדִּים
אֶת אֶפְרַיִם בְּתַחֲלָה, מִשּׁוּם שֶׁאֶפְרַיִם עַל
שֵׁם וְשֵׁל יוֹסֵף? יִשְׂרָאֵל. מִנֵּן לָנוּ? מַזֶּה
שֶׁכְּשֶׁבַט אֶפְרַיִם יָצָא, עַד שֶׁלֹא הִשְׁלַם
זְמַן שַׁעְבוּד מִצְרַיִם, דְּחִקוּ אֶת הַשַּׁעֲה
וַיָּצְאוּ מִהַגְּלוּת, קָמוּ עֲלֵיהֶם שׁוֹנְאֵיהֶם
וְהָרְגוּ אוֹתָם, וְכִתּוּב בֶּן אָדָם הֶעֱצַמּוֹת
הָאֵלֶּה כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל הִמָּה, מִשְׁמַע

וַיְבָרְכֶם בַּיּוֹם הַהוּא לְאמֹר, רַבִּי יוֹסִי פָתַח וְאָמַר,
 (תהלים קטו) יי זכרנו יברך יברך את בית
 ישראל וגו'. יי זכרנו יברך, אליו גוברין. יברך את
 בית ישראל, אליו נשין. בגין דדבורין פּעִיין
 לַאֲתַפְרָכָא בְּקַדְמֵי תָא, וּלְבַתֵּר נְשִׁין, וְנְשִׁין לָא
 מִתְבָּרְכִין אֵלָּא מִבְּרַכְתְּהוֹן דְּדִבּוּרִין, דְּכַד דְּבּוּרִין
 מִתְבָּרְכִין כְּדִין נְשִׁין מִתְבָּרְכִין. וְאִי תִימָא מַהָּא, דְּכַתִּיב,
 (ויקרא טז) וְכִפֵּר בַּעֲדוֹ וּבַעֲד בֵּיתוֹ, דְּבַעֵי לְכַפֵּרָא עֲלֵיהּ
 בְּקַדְמֵי תָא, וּלְבַתֵּר עַל בֵּיתֶיהּ, בְּגִין דְּמִתְבָּרְכָא מִנִּיהּ.

תָּא חַזִּי, דְּנְשִׁין לָא מִתְבָּרְכִין אֵלָּא מִגּוּבְרִין, כִּד
 אֲתַפְרָכִין אֵינּוּן בְּקַדְמֵי תָא, וּמַהֲאֵי בְּרַכְתָּא
 מִתְבָּרְכִין. אֵלָּא בְּמַאי אֲוִקִימְנָא יְבָרַךְ אֶת בֵּית
 יִשְׂרָאֵל. אֵלָּא קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְתֵב תּוֹסַפֶּת בְּרַכָּאן

לשון הקודש

מתברכים, אז מתברכות הנשים. ואם
 תאמר מזה שכתוב (ויקרא טז) וכפר בעדו
 ובעד ביתו, שאריך לכפר עליו
 בתחלה ואחר כך על ביתו, משום
 שמתברך ממנו.

בא ראה שנשים לא מתברכות אלא
 רק מגברים, שכשמתברכים אלו
 בתחלה, ומברכה זו מתברכות. אלא
 כמה בארנו יברך את בית ישראל?
 אלא הקדוש ברוך הוא נתן תוספת

ולכן הקדים חביבות בני בנו קדם לבנו
 לברך אותם בתחלה.

וַיְבָרְכֶם בַּיּוֹם הַהוּא לְאמֹר. רַבִּי
 יוֹסִי פָתַח וְאָמַר, (תהלים קטו) ה' זכרנו
 יברך יברך את בית ישראל וגו'. ה'
 זכרנו יברך - אלו הגברים. יברך את
 בית ישראל - אלו הנשים. משום
 שזכרים אריכים להתברך בתחלה,
 ואחר כך נשים, ונשים לא מתברכות
 אלא מברכת הזכרים, שכשזכרים

לְדַכּוּרָא דְנָסִיב, בְּגִין דְּמִתְבְּרָא מִיְנִיה אֶתְתָּא. וְכֵן
 בְּכָל אֲתֵר (דף רלג ע"ב) יְהִיב קַדְשָׁא בְּרִידָּהּ הוּא תּוֹסְפֵת
 בְּרַבָּאן לְדַכּוּרָא דְנָסִיב, בְּגִין דְּמִתְבְּרָא (מִיְנִיה אֶתְתָּא וְכֵן בְּכָל
 אֲתֵר יְהִיב קַדְשָׁא בְּרִידָּהּ הוּא תּוֹסְפֵת בְּרַבָּאן לְדַכּוּרָא דְנָסִיב, בְּגִין דְּתִתְבְּרֵד מִיְנִיה נּוֹקְבָא)
 מִתְהוּא תּוֹסְפֵת דְּבְרַבָּאן. פִּיּוֹן דְּאֲנָסִיב בַּר נָשׁ יְהִיב
 לִיה תִּרִין חוּלְקִין, חַד לִיה וְחַד לְנוֹקְבִיה, וְאִיהוּ נְטִיל
 פְּלָא, חוּלְקִיה וְחוּלְק נּוֹקְבִיה.

תָּא חַזִי, וַיְבָרְכֶם בַּיּוֹם הַהוּא, (ס"א לאמור בְּרִידָּהּ בְּרַבָּאן לֹון וְלָכֵל
 דִּיפְקוֹן מִיְנִיהוּ) לְבָתֵר לְאִמּוֹר בּוּא"ו, הָכָא אֶתְרַמִּיזָא
 בְּרָא בּוּכְרָא, (שמות ד) בְּנֵי בְכוּרֵי יִשְׂרָאֵל, וְכִתִּיב, (ירמיה לא)
 וְאַפְרִים בְּכוּרֵי הוּא, וְעַל דָּא תּוֹסְפֵת וּא"ו.

רַבִּי חֲזַקְיָה פָּתַח, (תהלים קלט) גְּלָמִי רָאוּ עֵינַיְךָ וְעַל
 סִפְרָךְ כָּלָם יִפְתְּבוּ וְגו', הָאִי קָרָא אוֹקְמוּהָ
 בְּכַמָּה אֲתֵר. אֲבָל תָּא חַזִי, כָּל אֵינּוֹן נִשְׁמָתִין דִּיהוּ

לשון הקודש

– חֲלָקוֹ וְחֲלָק נִקְבְּתוּ.

בַּא רְאָה, וַיְבָרְכֶם בַּיּוֹם הַהוּא וְלִאִמּוֹר.
 בְּרִידָּהּ אוֹתֶם בְּרִכּוֹת וְלָכֵל אֵלּוּ שְׂיָצְאוּ מִהֶם, אֲחֵר
 כְּדָ לְאִמּוֹר בּוּא"ו. פִּאֵן גְּרַמּוּ בֵּן בְּכוּר,
 (שמות ד) בְּנֵי בְכוּרֵי יִשְׂרָאֵל, וְכִתּוּב (ירמיה לא)
 וְאַפְרִים בְּכוּרֵי הוּא, וְעַל זֶה תּוֹסְפֵת
 וּא"ו.

רַבִּי חֲזַקְיָה פָּתַח, (תהלים קלט) גְּלָמִי רָאוּ
 עֵינַיְךָ וְעַל סִפְרָךְ כָּלָם יִפְתְּבוּ וְגו'. פִּסּוּק

בְּרִכּוֹת לְזָכֵר שְׁנוּשָׂא, מִשּׁוּם
 שְׁמֵת בְּרִכּת מִמֶּנּוּ הָאִשָּׁה, וְכֵן בְּכָל
 מְקוּם נוֹתֵן הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא תּוֹסְפֵת
 בְּרִכּוֹת לְזָכֵר שְׁנוּשָׂא, מִשּׁוּם שְׁמֵת בְּרִידָּהּ
 וּמִמֶּנּוּ אִשְׁתּוּ. וְכֵן בְּכָל מְקוּם נוֹתֵן הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ
 הוּא תּוֹסְפֵת בְּרִכּוֹת לְזָכֵר שְׁנוּשָׂא כְּדִי שְׁמֵת בְּרִידָּהּ
 מִמֶּנּוּ הַנְּקֵבָה מֵאוֹתָהּ תּוֹסְפֵת הַבְּרִכּוֹת.
 פִּיּוֹן שְׁנוּשָׂא הָאָדָם, נוֹתֵן לוֹ שְׁנֵי חֲלָקִים,
 אֶחָד לוֹ וְאֶחָד לְנִקְבָתוֹ, וְהוּא נוֹטֵל הַכָּל

מִיּוֹמָא דְאַתְבָּרִי עֲלֵמָא, בְּלִהוּ קַיִימִי קַמִּי קְדָשָׁא בְּרִיד
 הוּא עַד לָא נָחַתוּ לְעֵלְמָא, בְּהַהוּא דְיוֹקְנָא מִמָּשׁ
 דְאַתְחִזּוֹן לְבַתָּר בְּעֵלְמָא. וְהַהוּא חִיּוּ דְנוֹפָא דְבַר נָשׁ
 דְקָאִים בְּהַאי עֲלֵמָא, הָכִי קָאִים לְעִילָא.

וּבְשַׁעֲתָא דְנִשְׁמַתָּא דָּא זְמִינָא לְאַחַתָּא בְּעֵלְמָא,
 הֵהִיא נִשְׁמַתָּא בְּהַהִיא דְיוֹקְנָא מִמָּשׁ
 דְקַיִימָא בְּהַאי עֲלֵמָא, הָכִי קָאִים (לְעִילָא) קַמִּי קְדָשָׁא
 בְּרִיד הוּא, וְאוּמִי לָהּ קְדָשָׁא בְּרִיד הוּא דְיִטּוֹר פְּקוּדֵי
 אוֹרֵיתָא, וְלֹא יַעֲבֹר עַל קַיִימִין.

וּמִנָּא לָן דְקַיִימִין קַמִּיהּ, דְבְּתִיב, (מלכים א יז) חִי יִי
 אֲשֶׁר עֲמַדְתִּי לְפָנָיו. עֲמַדְתִּי וְדָאִי, וְהָא
 אוֹקְמוּהָ. וּבְנִין כָּךְ גְּלַמִּי רָאוּ עֵינֵיהּ, עַד לָא יִתְחַזִּי
 (בְּעֵלְמָא) בְּעֵלְמָא. וְעַל סַפְרָךְ פְּלִם יִפְתְּבוּ, דְהָא כָּל
 נִשְׁמַתִּין, בְּהַהוּא דְיוֹקְנָא דְלַהוֹן, בְּלִהוּ בְּסַפְרָא

לשון הקודש

שְׁעוּמַדְתָּ בְּעוֹלָם הַזֶּה, כִּךְ עוּמַדְתָּ וְלַמַּעְלָה
 לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּמִשְׁפִּיעַ אוֹתָהּ
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁתִּשְׁמַר מַצּוֹת
 הַתּוֹרָה וְלֹא לַעֲבֹר עַל הַבְּרִיתוֹת.

וּבְנִין לָנוּ שְׁעוּמַדְתָּ לְפָנָיו? שְׁכַתוּב
 (מלכים-א יז) חִי ה' אֲשֶׁר עֲמַדְתִּי לְפָנָיו.
 עֲמַדְתִּי וְדָאִי, וְהָרִי פְּרִשׁוּהָ. וְלָבָן גְּלַמִּי
 רָאוּ עֵינֵיהּ, עַד שֶׁלֹּא יִתְרָאָה וְהַאֲלָסוּ
 בְּעוֹלָם. וְעַל סַפְרָךְ פְּלִם יִפְתְּבוּ, שֶׁהָרִי כָּל

זֶה בְּאֵרוֹהוּ בְּכַמְּהַ מְקוּמוֹת. אֲבָל בֹּא
 רָאָה, כָּל אוֹתָן הַנִּשְׁמוֹת שֶׁהָיוּ מִיּוֹם
 שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם, כִּכְלָן עוּמַדוֹת לְפָנֵי
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַד שֶׁלֹּא יָרְדוּ לְעוֹלָם
 בְּאוֹתָהּ דְמוּת מִמָּשׁ שֶׁנִּרְאִים אַחַר כִּךְ
 בְּעוֹלָם, וְאוֹתוֹ מִרְאָה שֶׁל גּוֹף הָאָדָם
 שְׁעוּמַד בְּעוֹלָם הַזֶּה, כִּךְ עוּמַד לְמַעְלָה.

וּבְשַׁעֲתָא שֶׁנִּשְׁמָה זֶה מְזַמְנַת לְרַדְתָּ
 לְעוֹלָם, אוֹתָהּ נִשְׁמָה בְּאוֹתָהּ דְמוּת מִמָּשׁ